

עין משפט
גו מצוה

בח א ב ג מיי פ"ג מהל' שבת' עשור הלכה ז סמג לאוין סט טושיע' א"ח סימן תקנ"ג סעף טו וסימן תר"ד סעף ז:

בב ד מיי פ"ט מהל' שבת הל' טו טושיע' א"ח ס' שא סעף טו:

ל ה טושיע' עס וסימן תר"ד סעף ז:

לא ו מיי פ"ג מהלכות שבת' עשור הל' ז סמג לאוין סט טושיע' א"ח ס' תרע"ט סעף ז:

לב ד מיי פ"ח מהל' אכל הלכה ח סמג עשין ז טושיע' י"ד סימן ע"א סעף ו':

לג ח מיי פ"ג מהלכות שבת' עשור הלכה ח סמג לאוין סט טושיע' א"ח ס' תר"ד סעף ד:

רבינו חננאל

ואסיקנא ר' יהושע בן לוי יצא בסנדל של שעם ביום הכפורים. ור' אליעזר יצא בו בתענית ציבור, ואמרו לו ביום הכפורים מאי, ואמר להו לא שגא. כלומר מותר ואפי' ביום הכפורים. רב יהודה נפיק בסנדל דהוצי, ורבה בדבילי, ורבה בר רב הונא הוה כריך סודרא אכרעיה ונפיק. ורמב"מין הא דתנן בשבת פרק כמה אשה יוצאה הקיטע יוצא בקב שלו דברי ר' מאיר ור' יוסי אוסר, ושורין שאסור לצאת בו ביום הכפורים. ושנינו לעולם זה הקב נמנעל הוא ומאי טעמא דר' יוסי דאסר, גזירה דילמא מישתמט ואחי' לאהייה. ד' אמות ברשות הרבים. תנא חינוקות מותרין בכולן חוץ מעניית הסנדל ומנעל. ואוקימנא בל מירי דאית ליה רבייתא לינוקא אל גזור בהו רבנן. והני אחריחי לית לה רבייתא מיניהו. המלך והכלה ידחצו את פניהם. מלך דכתיב מלך ביפיו תחזינה עיניו. כלה שלא תתגעג על בעלה, וכי דתנינן אין מונעין תכשיטין מן הכלה ל' יום. הא דתנן החיה תנעול את הסנדל אוקימנא ל' יהודה בן תרדיון, אע"ג דקתינן וחכמים אוסרין. כיון (א) דרבא ושמואל מפרשי טעמא, (ה)לכתא כותיהן. אמר רבא משום צינה ושמואל אמר משום סכנת עקרב מותר.

(א) גיל דליל ואע"ג דקתינן וחכמים אוסרין כיון דרבא ושמואל מפרשי טעמא דר"א הילכתא כותמיה. החיה תנעול וכו' מ"ט אמר רבא וכו'.

תוס' ישנים

ואמינא דיה בתענית צבור **אמי**. דילמא דבני סופרים צריכין חיזוק ויש להמחיר יומר. **רבא נפק בריקולא**. ובסיוש"י כתב דבידלג ופרס שס עשנים. הקיטע יוצא בקב שלו דברי ר"מ ור' יוסב אוסר. פירש"י בקרב כמה אשה יואלה (שבת סו, א) דלר' יוסי לאו תכשיט הוא ולא דק (לקנאן מקרי' (לר"ג) [לצנין] ורבא דבין לר"מ עין דברי יוסי מנעל הוא וכו'. **יוצא בקב שלו**. בשבת וסא, ז ד"ה קיטעין פירשתי דמי קב וסמוכות שלו לפירוש רש"י וה"ר יוסף קאן ל' להאריך כאן. ואם יש אל בית קיבול

ביתרין טמא. לפי (שאליו) [שאלן] שמיטלטל תלף וריקן. אבל מה ששוקק בחסוי לא קרינן ביה שמיטלטל מלף וריקן אלא [הן]מטלטלון] דפירש"י בשבת [סו, א ד"ה טמא]. ולא דמי לקלגלי וחטק דלמרינן ביה צמא אשה יואלה [שם סד, א] דטמא, היינו טעמא דמיטלטל הוא מלף וריקן וסבהמה מוטלטלן] ומהנינהו ממקום אל מקום עד יד. וכן אריג כל שהוא טמא [שם סג, ז] פירש רשב"ס שמיטלטל הוא מלף וריקן כמו שק וילפנען ליה מטיה בצמה אשה, היינו שיכול לקשור בו טעמא. אבל אין נראה לפרש ואם יש לו בית קבול כתימין לאו דוקא כתימין אלא יש לו [בית] קיבול בעלמא קאלמר והקיטע מניח שוקו בחסוי וכתימין דנקט להו לאורחא דמילתא שרגילין להניח בו, ללא תשמע כלל לפרושי הכי. מ"ר. **אינא אביר רבא** בין דר"ם בין דר"י יוסב ברי. אע"ג דרבא לא ידע בצמה אשה יואלה היכי מתן אי הקיטע על און הקיטע מתן, מ"מ שוב ידע המתקנא דהתם, א"י חד מן לשני נקט. בין דר"ם בין דר"י יוסב **בנעץ** הוא. וא"מ מנא ליה [די]טעמא דבייבייחא (דשמו) [דשושין] משום דהשיבי ליה מנעל. דילמא טעמא דאכרי ליה נמי משום דלתמן מייסאק ואחי' לאחוי' ארבע אמות. י"ל דשושין תשמע דמחד טעמא אכרי ליה, ור"מ דשיר קב הקיטע איז אסור אלא משום מנעל ציוה"כ. ועוד דמשום ר"מ לא ציטערין למימין דאכרי, דאפילו לחלילה שרי כדמוכות בפרק כמה אשה. ואם כן לר' (אפי') [ויסוק] הוא דלציטערין, ואי טעמא דילמא מייסאק א"כ אמאי נקט יום הכפורים שבת הוא ליה למינקט. מ"ר. בין דר"ם בין דר"י יוסב **בנעץ** הוא. וי"מ מנא שבת סוף פרק כמה אשה [סו, א] וביצימות פ' מנא חלילה [קג, א] דמתן חללא במנעל שאינו שלו בסנדל של עץ או של שמאל בימין

ע"ה:

הקיטע יוצא בקב שלו דברי רבי מאיר ורבי יוסי אוסר. צפרק כמה אשה (שבת דף סו.) פירש"י משום דלאו תכשיט הוא ומשמע דאסר ליה משום דחשוב כמשוי ולא היו מנעל אלא של עור אבל של עץ לא וכן משמע בגמרא התם דקאמר דלרבי מאיר

חללא בקב הקיטע חלילה כשירה דלח חשיב מנעל ור"ת הקשה דהא מוסקין הכא דלביגי אי חיישינן דילמא משתמיט ואחי' לאחוי' ארבע אמות אבל לכולי עלמא מנעל היו והא דקאמר התם דלרבי מאיר חוללינן צו ולר' יוסי לא אור"י דייינו טעמא דרבי יוסי דכי היכי דחייש דילמא נפיל לפי שהוא רחב מהאי טעמא נמי אין חוללת צו כדאמר בפרק מנא חלילה (יבמות דף קג:) נעלו ורחאו לו פרט לגדול שאינו יכול להלך צו והקשה רבינו משמען דמ"מ

בפרק מנא חלילה חללא בקב הקיטע חלילה כשירה צאנפליא של צגד חלילה פסולה ופרין קב הקיטע מני רבי מאיר היא דמתן הקיטע יואל בקב שלו דברי רבי מאיר ורבי יוסי אסר צאנפליא של צגד אמתן לרצנן משמע אמתן לרצנן דהיינו רבי יוסי דפליג על רבי מאיר והיכי משמע ליה דאמתן לרבי יוסי טפי מלרבי מאיר והא הא דלא חשיב ר' יוסי קב הקיטע כמנעל היינו משום דדרכו ליפסק וליפול אבל אנפליא של צגד דליכא למימר הכי דילמא אפילו רבי יוסי מודה ומירן ר"י דודאי המקשה הוא ס"ד דטעמא דרבי יוס' משום הא דלא חשיב מנעל לרבי של עור דנע"א לא מיתוקמא ליה הא דקמתי צאנפליא של צגד חלילה פסולה דאי לרבי יוסי מאיר ולא רבי יוסי ונמסקנא דאמר (א) כולה רבי מאיר היא וטעמא דפסיל צאנפליא משום דלא מגינה מזי למיחוי שפיר טעמא דרבי יוסי משום דילמא מייסאקי' (א)ו"מ כיון דמעיקרא ס"ד דטעמא דרבי יוסי משום דילמא מייסאקי' מאי קא משיי (ו) מדסיפא רצנן רישא נמי רצנן ורישא במחופה עור אמאי שרי אפילו מחופה עור נמי איכא למיחש דילמא מייסאקי' וי"ל במחופה עור דקאמר היינו פניס שמתוך סף הוא מתקלר וממייצב למדת רגלו אי נמי ע"י שהוא מחופה הוא יכול לכופלו ולקושרו כדי שיעמוד בחזק סביב רגלו:

הקיטע יוצא בקב שלו. פירש"י פרק כמה אשה מי

שנקטעה רגלו עושה לו כמין דפוס רגל וחוקק בו מעט להשיס ראש שוקו בחסוי ולא להנייא לרבי פור"ת

דקשיא ליה אי"כ אמאי רבי יוסי אוסר והא אינו יכול לילך צע"א אע"ג דמסקינן הכא דטעמא דרבי יוסי משום דילמא מייסאקי' ואחי' לאחוי' והא אי נפיל אינו יכול לזוז משם עד שיחזור וינעלנו ועוד הקשה דהאמר אביי בפרק כמה אשה (שבת דף סו.) דלזין טמא מדרס משום דלא סמיך עילויה ואי כפרש"י והלא אין סמך גדול מזה ומיחוי אור"י דלא קשה כולי האי שאין אותו קב צריך לו כל כך שהוא נשען על מקלות שצדידיו כדרך החגרין ואינו נשען כלל על הקצ והיינו סמוכות שלו דקמתי התם יואלזין צהן בשבת לדברי הכל ולא כמו שפרש"י שעושה עור לראשי שוקיו וגזר שוקיו צקרקע כשנקטעו שמי רגליו ומהאי טעמא נמי אחי שפיר דאצי לא חשיב ליה מדרס שאינו נשען עליו אלא פעמים הוא נשען עליו קלח ופעמים אינו נוגע צקרקע כלל אבל הרצ פור"ת פ' מי שנקטעה רגלו עושה לו קב כמין סנדל ומניחו במקום הרגל ונראה כאלו יש לו רגל ויכול לצאת צו בשבת כמו צמנעליו וכופה שוקו לאחריו וקושר סמוכות של עין מכף יריכו שקוריו אשקצ"א וסומקן צו שוקו ומהלך צה והיינו סמוכות שלו דקמתי התם סמוכות שלו טמא מדרס ויואלזין צהן בשבת ונכנסין צהן לעזרה ואותו קב שמניח במקום פרסת רגלו אינו אלא כדי שיהו צבורין הרואים שרגל שלימה יש לו ומפני החולי אינו יכול לדרוך עליו ואם יש צאחור קב בית קיבול כתימין טמא כתימין היינו גמי או מוכין או כל דבר כך שהוא נותן בקצ להנאחמו כדי שלא יכאב לו כשיגע רגלו בקצ טמא איכא מאן דאמר בגמרא טמא טומאת מת ואיכא מאן דאמר טומאת מדרס לפי שהוא נשען עליו והאי

ואמרינן [שם קג, ז] נעלו פרט לגדול שאינו יכול לצו נג. וא"מ והא אמרינן במנא חלילה [שם] במחופה עור ודברי הכל, ומה מוטיל חסיפו עור כיון שרחב הוא הרבה. י"ל כיון שמחופה עור יכול להדקו בטוב צרגלו. אבל נראה לרבינו למדך דשמואל דקאמר הא מני ר"מ היא לאו לאפוקי ר' יוסי אחי. דלגרייה נמי מנעל הוא כדאמרינן הכא, אלא אמא לאפוקי מר' יוחנן צו טורי בא דמטיהר כבנדל של עץ בצמה אשה ולא חשיב ליה מנעל אלא מעור כיון שאין רגילות לעשותו כן, ואית ליה מאן דאמר בצמה אשה מאן לא הורו לו ר' יוחנן צו טורי, והיינו נמי רבא דהכא והא דלא קאלמר הא מני ר"ע דפליג אר"י צו טורי כמו שאומר ר' מאיר, לפי שר' עקיבא לא הוכיר שם אלא סנדל צו סידרין ושל קש, אבל קב הקיטע סנדל של עץ הוא, ועוד דנחא ליה לאוקומי ממני' כר"מ משום דסתם ממני' ר"מ, אע"ג דבנדלו סתמי אליבא דר' עקיבא כדאיתא בפי' התמקין [מטהרין פו, א], והא דמיימי בפי' מנא חלילה על מני (א) ר' מאיר היא [ובכן] במילתיה (דברי עקיבא) דשמואל [ובין] [ובכן] בשמעינא דלשיל כולה צבא (צבק) [דקבן] הקטע עד דברי ר"מ ור' יוסי אוסר, לאו למימרא דר"מ היא ולא ר' יוסק, אלא אגב מילתא דר"מ דמיימי מסיים נמי מילתיה דרבי יוסי דממני' (בצבא). והשאלה (דפריין) [דפרישית] לא פסל שום מנא מנעל מעץ אלא ר' יוחנן צו טורי וטעמא לפי שאין רגילין לעשותו של עץ, אחי שפיר הא דמשיי הכא כמאי עסקינן במחופה עור ודברי הכל, דאפילו רבי יוחנן צו טורי מודה שרגילות לעשותו כך. וא"מ (דפריין) [למאי דפרישית] דר' יוחנן צו טורי פסיל ליה לפי שאין רגילות לעשותו מעץ, א"כ למה פוסל רב צפ' מנא חלילה [יבמות קב, ז] סנדל התפור בששמן דלאמר [אין] חוללינן צו משום דתחש

יום הכיפורים פרק שמיני יומא

שעס. מין גומא שקורין פור"י: **צנענים לצור**. הנגזר על הגשמים דתנן במסכת תענית (דף יב:) אסור צנעילת הנגדל: **צדהעני**. מין שעס: **צדהולי**. סנדל של כפות תמרים: **צדיצלי**. של עשבים: **יואל צקצ** שלו. בשבת קצ אשקצ"א: **ורבי יוסי אוסר**. (ט) קסבר

לאו מנעל הוא הואיל ואינו שזה בכל ואפילו הכי שוין שאסור לצאת צו ציוס הכפורים אלמא אף על גב דלרבי יוסי לאו מנעל הוא אפי' הכי אסיר והוא הדין לשל שעס: **צסיסין**. חמיכות צגדים קטנות שהם נוחות לו לסמוך שוקו עליהם: **טמא**. מקבל טומאה דלאו פשוטי כלי עץ הוא: **מנעל הוא**. הלכך ציוה"כ אסור אבל דהיינו ודהואל לאו מנעל יינהו: **מוסרין ככולן**. בכל הני דממתינאן אכילה ושתיה ורחיצה וסניכה: **אינשי עצדו ליה**. גדולים עשו לו והמורה ההיורה גדולים על הקטנים שלא יעשו להם צידים דבר האסור כדאמרינן במסכת יצמות (דף קיד.) לא תאכלום לא תאכליכם להזהיר גדולים על הקטנים: **לא אפשר מאסתמו**. ויהא ישן כל הלילה והם צרגליו: **הא מוסרין לפחלה קפני**. שאם צא למלך גומרים לו האכילה ורחוק אותו והאי שפיר ידע דהיוס עשאו לו: **מיא חמימי**. לרחיצה: **ומשחא**. לסוך: **ציעאף צנוסחא**. ציזים צכותס: **צצורי מאני**. להפקיר לו כלים לשבר ולמלאות מאותו: **מאני גזוי דפחרא**. כלים סדוקים של חרס צדימים קלים: **אין מונעין סכשעיין וכו'**. צרייתא היא ומיייתין אלה צריס צצוה. נישאת צכתוצות הרי שהיה טבחו טבות ויינו מווג ומת אצוי של חתן לו אמה של כלה מכניסין את המת לחדר ואת החתן ואת הכלה לחופה וצובל צעילת מנאח ופורש ואחר כך קוצרין את המת ואין מונעין תכשיטין מן הכלה מחמת האכל כל שלשים יום אלאה כל שלשים צנ"י נוי: **אין מחמס סכנת עקרב**. מקום שיש לחוש לעקרבים מותר כל אדם לנעול: **צגרעייתה**

הא דרבה זבין להו מאני גזוי דפחרא לבניה ומתברי להו: המלך והכלה ירחצו את פניהם: מתנ' מני ר' חנניא בן תרדיון היא דתניא המלך והכלה לא ירחצו את פניהם רבי חנניא בן תרדיון אומר משום רבי אליעזר ר' חנניא בן תרדיון אומר משום ר' אליעזר החיה לא תנעול את הסנדל רבי חנניא בן תרדיון ימלך ביפיו תחזינה עיניך כלה מאי טעמא כדי שלא תתגנה על בעלה אמר ליה רב לר' חייא כלה עד כמה אמר ליה כדתניא (א)אין מונעין תכשיטין מן הכלה כל שלשים יום החיה תנעול את הסנדל משום צינה אמר שמואל האם מחמת סכנת עקרב מותר: האוכל ככותבת הגסה: בעי רב פפא ככותבת

ואמרינן [שם קג, ז] נעלו פרט לגדול שאינו יכול לצו נג. וא"מ והא אמרינן במנא חלילה [שם] במחופה עור ודברי הכל, ומה מוטיל חסיפו עור כיון שרחב הוא הרבה. י"ל כיון שמחופה עור יכול להדקו בטוב צרגלו. אבל נראה לרבינו למדך דשמואל דקאמר הא מני ר"מ היא לאו לאפוקי ר' יוסי אחי. דלגרייה נמי מנעל הוא כדאמרינן הכא, אלא אמא לאפוקי מר' יוחנן צו טורי בא דמטיהר כבנדל של עץ בצמה אשה ולא חשיב ליה מנעל אלא מעור כיון שאין רגילות לעשותו כן, ואית ליה מאן דאמר בצמה אשה מאן לא הורו לו ר' יוחנן צו טורי, והיינו נמי רבא דהכא והא דלא קאלמר הא מני ר"ע דפליג אר"י צו טורי כמו שאומר ר' מאיר, לפי שר' עקיבא לא הוכיר שם אלא סנדל צו סידרין ושל קש, אבל קב הקיטע סנדל של עץ הוא, ועוד דנחא ליה לאוקומי ממני' כר"מ משום דסתם ממני' ר"מ, אע"ג דבנדלו סתמי אליבא דר' עקיבא כדאיתא בפי' התמקין [מטהרין פו, א], והא דמיימי בפי' מנא חלילה על מני (א) ר' מאיר היא [ובכן] במילתיה (דברי עקיבא) דשמואל [ובין] [ובכן] בשמעינא דלשיל כולה צבא (צבק) [דקבן] הקטע עד דברי ר"מ ור' יוסי אוסר, לאו למימרא דר"מ היא ולא ר' יוסק, אלא אגב מילתא דר"מ דמיימי מסיים נמי מילתיה דרבי יוסי דממני' (בצבא). והשאלה (דפריין) [דפרישית] לא פסל שום מנא מנעל מעץ אלא ר' יוחנן צו טורי וטעמא לפי שאין רגילין לעשותו של עץ, אחי שפיר הא דמשיי הכא כמאי עסקינן במחופה עור ודברי הכל, דאפילו רבי יוחנן צו טורי מודה שרגילות לעשותו כך. וא"מ (דפריין) [למאי דפרישית] דר' יוחנן צו טורי פסיל ליה לפי שאין רגילות לעשותו מעץ, א"כ למה פוסל רב צפ' מנא חלילה [יבמות קב, ז] סנדל התפור בששמן דלאמר [אין] חוללינן צו משום דתחש

ואמרינן [שם קג, ז] נעלו פרט לגדול שאינו יכול לצו נג. וא"מ והא אמרינן במנא חלילה [שם] במחופה עור ודברי הכל, ומה מוטיל חסיפו עור כיון שרחב הוא הרבה. י"ל כיון שמחופה עור יכול להדקו בטוב צרגלו. אבל נראה לרבינו למדך דשמואל דקאמר הא מני ר"מ היא לאו לאפוקי ר' יוסי אחי. דלגרייה נמי מנעל הוא כדאמרינן הכא, אלא אמא לאפוקי מר' יוחנן צו טורי בא דמטיהר כבנדל של עץ בצמה אשה ולא חשיב ליה מנעל אלא מעור כיון שאין רגילות לעשותו כן, ואית ליה מאן דאמר בצמה אשה מאן לא הורו לו ר' יוחנן צו טורי, והיינו נמי רבא דהכא והא דלא קאלמר הא מני ר"ע דפליג אר"י צו טורי כמו שאומר ר' מאיר, לפי שר' עקיבא לא הוכיר שם אלא סנדל צו סידרין ושל קש, אבל קב הקיטע סנדל של עץ הוא, ועוד דנחא ליה לאוקומי ממני' כר"מ משום דסתם ממני' ר"מ, אע"ג דבנדלו סתמי אליבא דר' עקיבא כדאיתא בפי' התמקין [מטהרין פו, א], והא דמיימי בפי' מנא חלילה על מני (א) ר' מאיר היא [ובכן] במילתיה (דברי עקיבא) דשמואל [ובין] [ובכן] בשמעינא דלשיל כולה צבא (צבק) [דקבן] הקטע עד דברי ר"מ ור' יוסי אוסר, לאו למימרא דר"מ היא ולא ר' יוסק, אלא אגב מילתא דר"מ דמיימי מסיים נמי מילתיה דרבי יוסי דממני' (בצבא). והשאלה (דפריין) [דפרישית] לא פסל שום מנא מנעל מעץ אלא ר' יוחנן צו טורי וטעמא לפי שאין רגילין לעשותו של עץ, אחי שפיר הא דמשיי הכא כמאי עסקינן במחופה עור ודברי הכל, דאפילו רבי יוחנן צו טורי מודה שרגילות לעשותו כך. וא"מ (דפריין) [למאי דפרישית] דר' יוחנן צו טורי פסיל ליה לפי שאין רגילות לעשותו מעץ, א"כ למה פוסל רב צפ' מנא חלילה [יבמות קב, ז] סנדל התפור בששמן דלאמר [אין] חוללינן צו משום דתחש

(ז) דברי תהוי' צריכוס ביחור עיין ש"י.

מסורת הש"ס

(א) גני העדן צדיקולין, (ב) יבמות קב: [א, ז] שבת סה: יבמות קג, (ד) [שם קב: א] (ה) [מסכת' פס"ד ע"ש], (ו) [קדושין לא: זש"ג], (ז) [גיר'] ר"יף ורל"ש מלך מ"ט אמר רבי אבהו בר זבדא אמר רב וכו' כלה מ"ט אמר רב וכו', (ח) כמבואר ד,.

תורה אור השלם

1. מלך בפייו תחזינה עיניך תראינה ארץ מרחקים: ישיעיהו לג יז

גליון הש"ס

תוס' ד"ה הקיטע וא"ת כיון דפיעקרא ס"ה. עי' מהרש"א וק"ל דמה הועילו במירוט דמ"מ אר"מ דאמר אביי מדסיפא רצנן הא גם לרצנן לא צמי עור וצקיטע הטעם רק דמסאך וע"כ צבגד הטעם דלזיו מגין וממילא אמאי אפילו כר"מ והאי דינא צבגד לא תליא כלל צדרי"מ ורצנן אש"כ דאצי מ"ל דפלגי אי ח' מנעל ולטעמיה איל דמשי כשמעתינן דלית ציה כתימין וצ"ע גם ק"ל על חופ' דלמסקנא גם לר' יוסי דאנפלאות צגד פסול הוא רק משום דנשי מירי דמגין א"כ אלא אמרינן צינמות גבי סנדל שמהפיה צפתמן פסול הא היו מגין ועי' תוס' יבמות עס וצ"ע:

הגהות הב"ח

(א) גמ' ההיא תנינא את הסנדל מלך מ"ט משום דמנינ: (ב) רש"י ד"ה ר' יוסי אוסר קס"ד קסבר לאו: (ג) תוס' ד"ה הקיטע כו' מני לא ר"מ ולא רבי יוסי וי"מ אמרינן דקאמר רבא כלה רבי מאיר: (ד) בא"ד מאי קא משיי אביי מדסיפא רצנן:

לעזי רש"י

פור' [שו"ת...], סוג של קנה סוף. אישקשא"א"א.

מוסף רש"י

הקיטע. שנקטעה רגלו, יוצא בקב שלו. דמנעל דדייה הוא (שבת סה.). דאית ביה כתימין. מחמיות דקוח של מוכין ועור כך, ומשוים תעגנו. ולא משום דמייח ענילה (יבמות קב:). אין מונעין תכשיטין מן הכלה. בשביל האכלות אין אוסרין עליה תכשיטים, שלא תתגנה על בעלה (מבובות ד,).

תוס' ישנים (המשך)

חלילתא כשירה, ואמרינן סנדל של עץ מאן מנא ואמר שמואל ר"מ היא דלמר הקיטע יואל בקב שלו, משמע ר"מ ולא ר' יוסי ואילו הכא קאלמר בין לר"מ בין לר' יוסי מנעל הוא. ופי' מנא חלילה [קב, ז] (לצנין) [דמגין] כסדיא מנעל דיוה"כ למנעל חלילה. ואומר רבינו לר' יוסי דחייש דילמא נפיל ואחי' לאחוי', [ובכן] הרבה הוא ויפול סנדל הרגל ולא להילובא עבד הקיטע. שנקטעה רגלו, יוצא בקב שלו. דמנעל דדייה הוא (שבת סה.). דאית ביה כתימין. מחמיות דקוח של מוכין ועור כך, ומשוים תעגנו. ולא משום דמייח ענילה (יבמות קב:). אין מונעין תכשיטין מן הכלה. בשביל האכלות אין אוסרין עליה תכשיטים, שלא תתגנה על בעלה (מבובות ד,).

^[1] דברי תהוי' צריכוס ביחור עיין ש"י